

KÖZGYŰJTEMÉNYI ÉS KÖZMŰVELŐDÉSI
DOLGOZÓK SZAKSZERVEZETE

A KKDSZ elnökének beszéde *A magyar kultúra napján* 2026-ban

Múltat őrünk! Jövőt kérünk!

A négy ágazat: könyvtár, levéltár, múzeum és közművelődés közös kiáltása és kiállása a magyar kultúra napján

A Közgyűjteményi és Közművelődési Dolgozók Szakszervezete (KKDSZ) tüntetésének célja, hogy nyomatékot adjon annak, hogy tarthatatlanná vált a helyzet, és kifejezze, hogy a kulturális tárca égbekiáltó szégyene, hogy felsőfokú végzettséggel, komoly szakmai életúttal, akár még tudományos fokozattal is, a könyvtáros, muzeológus, levéltáros, közművelődési dolgozó bére döbbenetes módon mindössze bruttó 460 000 forint volt 2025-ben, és ez előfordul még a közvetlenül minisztériumi fenntartású, magas presztízsű országos intézményekben is. Erre ígért a tárca a 2026. évre 15%-os béremelést.

Nagyságrendben ez összesen havi bruttó 550 000 forintot jelent.

Sajnos azt is látjuk, hogy az országban sok helyen egész egyszerűen, még ennyit sem kapnak a magasan képzett szakembereink, hanem be kell érniük mindössze a garantált bérminimummal (havi bruttó 373 000).

A négy ágazatunkra vonatkozóan a kjt elvételét mivel indokolta maga, az erről rendelkező törvény? (Jogi bikkfanyelv idézete következik:)

„Az Országgyűlés az állami és az önkormányzati közszolgáltatások hatékonyabb ellátása, a közszolgáltatások ellátására foglalkoztatottak jogviszonyainak a közszolgáltatás jellegéhez és tartalmához igazodó differenciálása, továbbá munkájának anyagi elismerése elősegítése, továbbá a kulturális közszolgáltatások kiszélesítése és azok 21. századi követelményeknek való megfelelése érdekében”.

Amit ebből mi látunk:

Elhivatott kollégákat, akiket a szakmájuk szeretete tart a pályán.

Rugalmas, sokoldalú, kreatív kollégákat, akik hatékonyan látják el a közszolgáltatást

KÖZGYŰJTEMÉNYI ÉS KÖZMŰVELŐDÉSI
DOLGOZÓK SZAKSZERVEZETE

és messzemenően megfelelnek a 21. századi követelményeknek, de véletlenül sem látjuk - a törvény szövege ellenére – a munkájuk anyagi megbecsülését.

A tárcá – szokása szerint – ugyan e jeles napon, „A magyar kultúra napján”, fürdőzhet a kimagasló szakmai tudással rendelkező kollégáink által megvalósított, magas színvonalú kulturális rendezvények fényében, de e fény is elvakítja a tárcát annyira, hogy szemet hunyjon, és ne lássa, hogy 2026-ra ezekre a silány fizetésekre is mindössze 15%-os béremelést ad a rég óta kért **érdemi bérrendezés helyett!**

Miért vagyunk itt?

Elegünk van a felelősség hárításából, hogy mindenki másra mutogat!

Elegünk van, hogy a kollégák minden rájuk szabott feladatot maradéktalanul teljesítenek, csak éppen a kormány nem teljesítette azt, hogy ténylegesen biztosítaná az „anyagi elismeréshez” elengedhetetlen központi költségvetési forrást.

Elegünk van abból a „ping-pongból” is, ami a fenntartó önkormányzatokat hozza teljesen lehetetlen helyzetbe, mert pont - adott esetben éppen - a kulturális dolgozók bérére fordítandó kiadások rovására tudják csak befizetni a rájuk kiszabott szolidaritási hozzájárulást.

Úgy tűnik, a tárcának nem a szakmaiság, a szakmai tudás, hanem a protokoll rendezvények fénye, és a kulturális épületekbe öntött beton köbmétere számít.

"Az öntött-beton önmagában még nem kultúra!"

Bár a tárcá igen erős a számháborúban, és óriási összegeket hangoztat, amit kulturális kiadásokra fordít, de ebből érdemben, a fizetési jegyzékek tanúsága szerint, egyáltalán nem sok jut a dolgozóknak.

A kulturális tárcá devalválja a kulturális dolgozók szakmai értékét azzal, hogy mélyen átlagbér alatt tartja az ágazat bérszínvonalát.

Ez a mostani – úgy tudjuk – munkalapú társadalom és család barát a kormány.

A kollégáink is családos emberek, a nyolcórás munkára járó munkabérükből kellene eltartaniuk magukat és a családjukat tisztességes és méltó módon.

KÖZGYŰJTEMÉNYI ÉS KÖZMŰVELŐDÉSI
DOLGOZÓK SZAKSZERVEZETE

Nem mehet így tovább! A 15 %-on túli, azonnali béremelés kell.

Látjuk, hogy mekkora nagy hordó a költségvetés, ha éppen a kormánynak szüksége van rá, de gyűszűnyi, ha a kulturális dolgozók béréről van szó!

A minap éppen szóba került, hogyha nem jutunk az egyről a kettőre, akkor valamit rosszul csinál a szakszervezet.

A szakszervezet nem objektív, tőlünk függetlenül létező, intézmény, hanem a cselekvő tagok összessége. És nem tud másmilyen lenni, mint a mindenkori korszak teljes társadalma. A szakszervezetben leképeződik, és tükröződik az egész társadalom.

Az eltelt 15 év alatt szinte nem volt olyan szakszervezeti eszköz, amihez ne nyúltunk volna az aláírásgyűjtéstől a demonstráción keresztül, a hasonló tüntetéseikig.

Bár részei voltunk a közszféra területén megalakult Országos Közszolgálati Sztrájkbizottságnak, a legdrasztikusabb szakszervezeti eszközhöz a sztrájkhoz valóban nem nyúltunk.

Még.

De miért is nem jutunk az egyről a kettőre?

Például azért a szavak nem azt jelentik, amit jelenteniük kellene: lásd „megbecsülés”.

Mert a kormány nem tartja be a saját törvényeit, lásd kjt elvétele melynek egyik indoka az „anyagi elismerése elősegítése” **volt**.

A kormány számtalan olyan rendelkezést hoz - még a munka világában is - amivel cinikusan kijátssza a meglévő, saját törvényeit is.

És hol van a felelőse ennek a helyzetnek?

Sehol.

Mert a legfelsőbb döntéshozók mindig mindenhol átalakítják magát a rendszert.

Nálunk is a 15 év alatt a négy ágazatunk tartozott a Nemzeti Erőforrás Minisztériumhoz, Emberei Erőforrás Minisztériumhoz, a Kulturális és Innovációs Minisztériumhoz.

KÖZGYŰJTEMÉNYI ÉS KÖZMŰVELŐDÉSI
DOLGOZÓK SZAKSZERVEZETE

A 15 év alatt átalakult az intézményfenntartórendszerünk, és átalakult a munkajogviszony, a munka törvénykönyve a sztrájkjog sorolhatnánk.

Megelégtük!

15 éve kérünk, 15 éve érvelünk, 15 éve rámutatunk!

Minden egyes kulturális miniszterrel újra kezdjük, minden új államtitkárral leülünk, és az időleges eredményeinken kívül hosszútávon nem jutunk az egyről a kettőre!

Érdemi előrelépést jelentő rendszerszintű intézkedések helyett sorozatban csak látszat- vagy tűzoltó intézkedések történnek.

Mit tudunk tenni?

Az, hogy ez ne így legyen, és az, hogy ezen változtatni tudjunk, ez a kulturális tárca, a fenntartók, a munkáltatók és ágazati reprezentatív szakszervezet, azaz KKDSZ, és valamennyi dolgozó **közös felelősége**.

Ebben a mi ágazati szakszervezetünk felelősége az, hogy világosan becsatornázzuk a dolgozók elvárásait, kihangosítsuk a dolgozók hangját, hogy kérjünk, hogy rámutassunk, hogy érveljünk, de az is, hogy ha nem teljesül, akkor nyomást gyakoroljunk a döntéshozókra.

A szakszervezet általában, és köztük a KKDSZ, a tagjain keresztül erős szervezet.

Egyetlen egy közegben nem tud hatékonyan fellépni:

Ha a dolgozók között nincs szolidaritás, ha a dolgozók - még egy ilyen kis ágazaton belül is – hagyják magukat megosztani, ha csak igény van a változásra, de változtatni nem hajlandó senki, ha a dolgozók elfogadják azt a helyzetet, amit a különböző szinteken ránk erőltetnek, ha mindenki úgy teszi tovább a dolgát, mintha rendben lenne minden. Pedig nincs rendben szinte semmi.

Látni kell, ami ellen nem lépünk fel – vagy csak mindössze a szavak szintjén - akkor az elfogadtuk, azt lenyomták a torkunkon.

Ezt is lehet.

KÖZGYŰJTEMÉNYI ÉS KÖZMŰVELŐDÉSI
DOLGOZÓK SZAKSZERVEZETE

Most viszont úgy látom,

hogy az utóbbi időben feléledt az egymás iránti szolidaritás. A kultúra területén is, és azon kívüli ágazatok is szolidárisak velünk.

Azt tapasztaljuk, hogy a mi kollégáink **egyre többször és egyre hangosabban kiállnak**. A békés könyvtárosok, levéltárosok, múzeumi és közművelődési dolgozók demonstrálnak a szakmájukért. Felemelik a hangjukat az igazukért, maguk is változtatnak, és velünk, a szakszervezettel tartanak pont ezért.

A KKDSZ eredményei mögött mindig kellett, hogy legyen - lehet, hogy először csak egy, azután még több – **elszánt ember, aki maga is változtatott.**

Igen. Látni kell. A változtatásnak, a fellépésnek van kockázata is.

De ha a közös igényhez van elszántság is, van felkészülés, van szolidaritás, van jól átgondolt taktika és kidolgozott stratégia, akkor van hozzá siker.

A KKDSZ - mint minden szakszervezet – mindehhez és mindenhez tud *eszközöket biztosítani*, egy valami még ezen kívül is kell:

a mostani, a valódi, elszántság.

A többire már ott a szakszervezet!

Dobrovits Orsolya 2026. január 22.